

Arrest

nr. 313 146 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 november 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u Pashtun van etnie en bent u een soennitisch moslim. U bent geboren in Askalay in het district Kunduz in de provincie Kunduz, waar u uw hele leven heeft gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U woonde daar samen met uw ouders, uw twee zussen en uw twee broers G. W. (CGVS xx/xxxxx) en D., alsook met uw maternale oom en zijn familie. Uw

broer D. werkte bij de arbaki (lokale politie) en uw maternale oom was één van de maliks van het dorp. Daarnaast werkte hij voor de overheid en verleende assistentie aan NGO's die naar het dorp kwamen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw broer G. was op een plaats waar taliban waren, toen er overheidstroepen toekwamen die plots begonnen vechten tegen de taliban. Op dat moment zagen mensen die ook daar waren uw broer G. en vertelden dit aan de taliban gegaan. De taliban hebben daarop G. beschuldigd van een spion te zijn. Die mensen zouden ook tegen de taliban hebben verteld dat uw broer D. een arbaki was. De taliban zijn dan in de nacht naar uw huis gekomen om G. mee te nemen. Ze probeerden in te breken. Toen de taliban G. probeerden mee te nemen, verzette uw broer D. zich hiertegen. D. werd doodgeschoten en uw vader werd door de taliban meegenomen. Hij werd gedurende een jaar door de taliban gevangen gehouden en 20 dagen na zijn vrijlating aan de gevolgen van slagen en martelingen door de taliban tijdens zijn gevangenschap. Uw moeder is kort daarna gestorven van verdriet. Na de dood van uw broer is uw maternale oom beginnen werken als plaatsvervanger van uw broer bij de arbaki's. Tijdens de nacht werkte hij als arbaki en overdag deed hij zijn taken voor de overheid als er projecten in de regio waren van NGO's en nam hij ook de job als veehandelaar van uw vader over. Omdat hij vreesde dat uw broer G. alsnog door de taliban zou worden meegenomen stuurde hij hem weg.

In de twee tot drie jaar voor de val van de overheid, zijn de taliban 2 of drie keer langs gekomen om u mee te nemen. Ze meenden immers dat u ook voor de overheid zou gaan werken. Uw oom gaf u niet met hen mee. U bleef tijdens deze periode overdag voortdurend aan de zijde van uw oom en 's nachts bleef u thuis om u te beschermen tegen de taliban die u wilden meenemen. Tijdens de machtsovername, zijn de taliban opnieuw naar u komen vragen waarop uw oom besliste dat u het land moest verlaten. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Vandaar reisde u langs de Balkan route via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 7 november 2022 België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend.

Na uw vertrek werd uw maternale oom gedood door de taliban. In geval van terugkeer vreest u dat de taliban u eveneens zal doden.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: de taskara's van uzelf, uw maternale oom en uw broer D., documenten van het werk van uw broer D., een paspoort van uw vader, een werkbadge van uw maternale oom, een foto van uw broer D. en foto's van de begrafenis van uw maternale oom.

Op 4 april 2024 hebt u via email opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 december 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De

vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige hebt voorgedaan en beweerde dat u bijna vier jaar jonger was dan dat u in werkelijkheid bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ten tweede blijkt dat u zich beroept op dezelfde feiten als uw broer G. W. De door uw broer beweerde beschuldiging van spionage door de taliban en de daaruit volgende incidenten, waarbij uw vader werd meegenomen en uw broer werd doodgeschoten, vormen ook de basis voor de door u verklaarde problemen. Echter heeft het CGVS deze feiten reeds als ongeloofwaardig beoordeeld. Uw broer kreeg immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Er werd hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunduz.

Daarenboven dient erop gewezen dat een aantal van de door u aangehaalde elementen sterk afwijken van de verklaringen van uw broer.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u verklaarde dat uw broer D. te werk was gesteld als arbaki. Zeker gezien uw broer G. tijdens zijn verzoek om internationale bescherming nooit iets vermeld heeft over de job van D. als arbaki (DVZ broer dd.2/12/2019 en CGVS broer dd. 19/02/2020). Geconfronteerd met bovenstaande antwoordde u dat enkel uw maternale oom en uw vader wisten van zijn job bij de arbaki en dat zowel uw broer als uzelf dit pas later vernomen hebben (CGVS, p. 30). Wanneer u dan geconfronteerd werd met het feit dat ook uw broer hier niets over verteld had, wist u enkel te zeggen dat zowel uw broer als uzelf nog zeer jong waren op dat moment (CGVS, p. 30). Deze uitleg volstaat echter niet en kan geenszins verklaren waarom uw broer er nooit iets over heeft gezegd en ook u hier geen enkele melding van maakte op de DVZ. Zeker gezien u uw vrees volledig aan deze tewerkstelling koppelt (CGVS, p. 31). Bovendien verklaarde u dat het onderhoud op de DVZ goed was verlopen en dat u er een goede samenvatting van uw problemen hebt kunnen geven. U had verder ook geen opmerkingen over uw onderhoud op de DVZ (CGVS, p. 3).

Ten tweede is het ook opmerkelijk dat uw broer verklaarde niets te weten over de verblijfplaats van uw vader. Hij verklaarde toen nochtans dat hij nog in contact was met uw familie, meer bepaald met uw maternale oom (CGVS broer dd. 19/02/2020, p. 8 en 23). Als uw vader op dat moment reeds was bevrijd en overleden zoals u verklaarde (CGVS, p. 12; 20), dan zou uw broer logischerwijze dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud hebben verteld. Het feit dat hij dit niet heeft gedaan, doet sterk afbreuk aan de door u verklaarde ontvoering van uw vader.

Ten derde legde u met betrekking tot het overlijden van uw moeder tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaarde u dat uw moeder een paar dagen nadat uw broer D. werd neergeschoten gestorven is als gevolg van de pijn in het hart veroorzaakt door zijn dood (CGVS, p. 13). Daarna verklaarde u plots dat uw moeder na het overlijden van uw vader gestorven is en dat u met een paar dagen later gewoon bedoelde dat ze na de dood van uw broer stierf, maar ook na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 27). Deze verklaring volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren, en tast uw algemene geloofwaardigheid alleen maar meer aan. Zeker gezien uw broer ook verklaarde dat uw moeder gestorven is na 2 dagen na de dood van uw broer (CGVS broer dd. dd. 19/02/2020, p. 7).

Ten vierde zijn uw verklaringen en deze van uw broer over de woonplaats van uw maternale, en enige, oom niet eensluidend. Zo verklaarde u dat uw maternale oom steeds met u en uw gezinsleden in hetzelfde huis heeft gewoond (CGVS, p.12 en 14 en CGVS broer p. 8). Echter verklaarde uw broer tijdens zijn onderhoud dat jullie maternale oom niet bij jullie inwoonde maar dat zijn woning aan de andere kant van het dorp lag (CGVS broer, p. 6).

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw maternale oom.

U verklaarde tijdens uw onderhoud op het CGVS hij één van de maliks van het dorp was, daarnaast nog voor de overheid werkte assistentie verleende aan NGO's die naar het dorp kwamen. Na de dood van uw broer D. nam hij 's nachts nog diens taken als arbaki over (CGVS, p. 5, 6, 20 en 21). Op de DVZ maakte u hier echter geen enkel melding van. Integendeel u stelde er dat uw oom schapen en geiten had en dat uzelf werkte als herder (Verklaring DVZ vraag 12). Uw broer G. maakte evenmin enige melding van de beroepsactiviteiten van jullie oom. In de loop van uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw oom naast zijn werk voor de overheid bij de projecten van de NGO's, ook de veehandel van uw vader had overgenomen (CGVS, p. 14). Later tijdens het onderhoud voegt u hier plotsklaps aan toe dat uw oom na de dood van uw broer D. ook als arbaki was beginnen werken (CGVS, p. 21). Nochtans werd u eerder tijdens het onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of uw oom nog andere jobs had d, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat het u plots te binnenschoot, maar dat u het was vergeten door uw zware reisweg (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen.

Opmerkelijk is ook dat u, hoewel u uw oom zou vergezeld hebben tijdens zijn werk, geen nekel van de NGO's waarmee uw oom zou hebben samengewerkt bij naam kon noemen.

Het feit dat uw maternale oom nog bijna 3 jaar heeft kunnen wonen in Afghanistan na de val van de republiek, klinkt bijzonder bevreemdend, gezien u verklaarde dat hij werkte voor de arbaki's en de overheid bij de uitvoering van projecten in de regio. Als de taliban daadwerkelijk uw oom zouden viseren omwille van zijn activiteiten, wat u ook zelf beweerde (CGVS, p. 26), dan hadden ze hem al eerder kunnen vermoorden. U slaagt er niet in om duidelijk te maken hoe hij uit de handen van de taliban kon blijven (CGVS, p. 29). Ook over de uiteindelijke moord op uw oom zijn uw verklaring onvoldoende. Zo verklaarde u dat uw maternale oom 4 tot 5 maanden voor het persoonlijk onderhoud vermoord zou zijn geweest door de taliban (CGVS, p. 6). Echter heeft u geen informatie over de dood van uw maternale oom en hebt u er ook niet naar gevraagd op het moment dat de zoon van uw maternale neef u belde met het nieuws van zijn overlijden (CGVS, p. 29). Daarnaast zijn er met betrekking tot de problemen die u zelf verklaarde te ondervinden enkele elementen die eerder bevreemdend zijn.

Zo zijn vooreerst de door u verklaarde problemen met de taliban al tegenstrijdig met de verklaringen die uw broer heeft gedaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij verklaarde dat alles goed met u en uw gezin ging, dat jullie bij uw maternale oom woonden, en dat de taliban slechts twee keer waren langs geweest bij uw oom om te vragen naar uw broer, waarop uw oom reageerde dat hij niet wist waar hij was (Persoonlijk onderhoud W. G., p. 8). Daarnaast verklaarde uw broer dat u en uw andere familieleden geen problemen had met de taliban omdat ze enkel hem of uw vader wouden hebben (Persoonlijk onderhoud W. G., p. 23). Het feit dat uw broer op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud iets heeft gezegd over het feit dat ook u problemen met de taliban had, maar in tegenstelling daar aan verklaart dat u het goed stelt, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde dreiging.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban u wilden meenemen omdat u volgens hen op elk moment bij de arbaki's zou kunnen gaan (CGVS, p. 25). U meende dit omdat de taliban uw maternale oom, die zelf nota bene als arbaki werkte na de dood van uw broer, twee maal hebben benaderd (CGVS, p. 26). Om u te beschermen nam uw maternale oom u tijdens de dag overal mee naartoe, en bracht hij u 's nacht terug naar huis zodat de taliban u niet konden meenemen (CGVS, p. 24-25). Dat u al die tijd uit het vizier van de taliban bent kunnen blijven is echter bijzonder ongeloofwaardig. Zo verbleef u 's nachts in hetzelfde huis als waar de taliban uw vader hebben meegenomen en uw broer hebben neergeschoten (CGVS, p. 12). Dat de taliban u in de periode tussen uw vertrek en het incident waarbij uw broer vermoord werd, niet konden bereiken was volgens u te wijten aan het feit dat er een checkpoint was in de buurt van uw huis (CGVS, p. 25). Echter over hoe die checkpoint in elkaar zat, lopen uw verklaringen sterk uiteen. In het begin verklaarde u dat er één checkpoint dicht bij uw huis was (CGVS, p. 19), daarna verklaarde u plots dat er 3 of 4 checkpoints waren (CGVS, p. 25), maar verderop in het onderhoud bleek het opnieuw om één checkpoint te gaan (CGVS, p. 25-26). Daarnaast verklaarde u dat deze checkpoints al 10 of 12 jaar daar aanwezig waren (CGVS, p. 25). Hieruit blijkt dus ook dat de checkpoint hier al bestond op het moment dat uw vader vermoord werd en uw broer werd neergeschoten. Als de taliban destijds zo vlot langs die checkpoint konden geraken om uw vader mee te nemen en uw broer te vermoorden, blijkt uw huis toch niet zo goed beschermd te zijn door de checkpoint. Bijgevolg zouden de taliban, als ze u daadwerkelijk wouden meenemen, dit logischerwijze ook tijdens de nacht hebben kunnen doen, wanneer u thuis was. Het feit dat dit niet is gebeurd doet opnieuw sterk afbreuk aan de door u verklaarde vrees.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke

uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](#),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2_0231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben**

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders

en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien betreft het louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Betreffende de de taskara's van uzelf, uw maternale oom en uw broer D., de werkdocumenten van D. en uw oom, en de twee bladzijden van het paspoort van uw vader,. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Met betrekking tot de foto's van de begrafenis van uw maternale oom en de foto van uw broer moet worden vastgesteld dat het hier louter om foto's gaat uit private bron die niet in tijd en ruimte geplaatst kunnen worden, waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Dat de afgebeelde personen daadwerkelijk uw oom en uw broer zijn kan niet worden vastgesteld.

U hebt op 4 april 2023 via e-mail ook nog opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud laten toevoegen aan het dossier. Deze opmerkingen worden door het CGVS in acht genomen, maar werpen echter geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Op het einde van het onderhoud op haalde u advocaat aan dat u (quasi) ongeschoold bent, zich in het algemeen niet goed voelt, het lastig had tijdens het interview, dat er verschillende moeilijkheden waren en dat u eigenlijk een extra pauze had willen vragen omdat u zaken door elkaar haalde. Daarnaast vroeg hij zich af of u de druk wel aankan (CGVS, p.32). Er dient echter opgemerkt dat er geen attesten werden voorgelegd ter staving van de door uw advocaat aangehaalde problematiek en dat u er bij aanvang van het onderhoud op werd gewezen dat u steeds zelf om een pauze mocht vragen indien dit nodig zou zijn (CGVS, p. 2). Op het einde van het onderhoud werd u de kans geboden om nog vragen te stellen of zaken toe te voegen, hetgeen u niet hebt gedaan (CGVS, p. 32).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt zijn vrees vermoord te zullen worden door de taliban en gaat in op de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing inzake zijn leeftijd en asielrelaas.

Ondergeschikt wijst verzoeker op de nood aan subsidiaire bescherming. Hij gaat in op een aantal recente gebeurtenissen in Afghanistan die de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot en op de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban.

Tot slot uit verzoeker kritiek op de informatie over de situatie in Afghanistan.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddeorde om hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in de meest ondergeschikte orde om over te gaan tot vernietiging en het dossier terug te zenden naar de commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 5 september 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023;
- EUAA, "COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een loonfiche van juli 2023 en een gelegenheidsformulier 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er kanttekeningen zijn te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop EUAA zijn analyse baseert. Hij benadrukt dat het gebruik van actuele informatie des te belangrijker is gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 5 september 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees door de taliban vermoord te worden. Zijn ene broer werd door hen beschuldigd van spionage, zijn andere broer, die arbaki was, werd door hen doodgeschoten en zijn vader werd een jaar lang door hen meegenomen. Zijn maternale oom, die malik was en daarnaast voor de overheid werkte en assistentie verleende aan ngo's, werd na zijn vertrek door de taliban gedood. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing zijn de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig. Vooreerst (i) ondermijnt de vaststelling dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarige en beweerde dat hij bijna vier jaar jonger was dan dat hij in werkelijkheid is zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige

mate. Verder (ii) beroept verzoeker zich op dezelfde feiten als zijn broer G. De door zijn broer beweerde beschuldiging van spionage door de taliban en de daaruit volgende incidenten, waarbij hun vader werd meegenomen en de andere broer werd doodgeschoten, vormen ook de basis van de door verzoeker verklaarde problemen. Echter heeft de commissaris-generaal deze feiten reeds als ongeloofwaardig beoordeeld. Verzoekers broer kreeg immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Er werd hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunduz. Daarenboven (iii) wijken een aantal van de door verzoeker aangehaalde elementen sterk af van de verklaringen van zijn broer G. Zo (a) is het opmerkelijk dat verzoeker bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde dat zijn broer D. tewerkgesteld was als arbaki, terwijl zijn broer G. tijdens zijn verzoek om internationale bescherming nooit iets vermeld heeft over de job van broer D. als arbaki en ook verzoeker zelf daar geen enkele melding van maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder (b) is het opmerkelijk dat verzoekers broer G., niettegenstaande hij verklaarde in contact te staan met zijn maternale oom, verklaarde niets te weten over de verblijfplaats van zijn vader. Als verzoekers vader op dat moment reeds bevrijd en overleden was, zoals verzoeker verklaarde, dan zou zijn broer G. logischerwijze dit ook zo hebben verteld, *quod non*, wat sterk afbreuk doet aan de verklaarde ontvoering van verzoekers vader. Tevens (c) legden verzoeker en zijn broer G. tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het tijdstip van overlijden van zijn moeder. Tot slot (d) zijn verzoekers verklaringen en die van zijn broer G. over de woonplaats van hun maternale, en enige oom niet eensluidend. Voorts (iv) kan geen geloof gehecht worden aan de beroepsactiviteiten van verzoekers maternale oom. Verzoeker verklaarde (a) bij het commissariaat-generaal dat zijn maternale oom één van de maliks van het dorp was, daarnaast nog voor de overheid werkte en assistentie verleende aan ngo's die naar het dorp kwamen. Na de dood van verzoekers broer D. nam hij 's nachts enkel nog diens taken als arbaki over. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker hier evenwel geen enkele melding van en verzoekers broer G. maakte tijdens zijn verzoek om internationale bescherming evenmin melding van de beroepsactiviteiten van hun maternale oom. Opmerkelijk (b) is ook dat verzoeker, hoewel hij zijn oom vergezeld zou hebben tijdens zijn werk, geen enkele van de ngo's waarmee zijn oom zou hebben samengewerkt bij naam kon noemen. Daarnaast (c) klinkt het bijzonder bevreemdend dat verzoekers maternale oom nog bijna drie jaar in Afghanistan heeft kunnen wonen na de val van de republiek, gezien zijn beroepsactiviteiten. Ook over de uiteindelijke moord op zijn maternale oom zijn verzoekers verklaringen onvoldoende. Tot slot (v) zijn er met betrekking tot de problemen die verzoeker zelf verklaarde te ondervinden enkele elementen die eerder bevreemdend zijn. Zo (a) zijn vooreerst de door hem verklaarde problemen met de taliban al tegenstrijdig met de verklaringen die zijn broer G. heeft gedaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud en is het (b) bijzonder ongeloofwaardig dat hij al die tijd uit het vizier van de taliban is kunnen blijven. De door verzoeker neergelegde documenten en de door verzoeker gemaakte opmerkingen bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud (vi) zijn, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, niet van die aard dat zij de bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen waartoe hij evenwel, zoals hiernavolgend genoegzaam wordt aangetoond, in gebreke blijft.

2.3.5.2. De Raad treedt de commissaris-generaal vooreerst bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 december 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige hebt voorgedaan en beweerde dat u bijna vier jaar jonger was dan dat u in werkelijkheid bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.”

Verzoekers betoog, waarin hij op algemene wijze opmerkt dat het Europees Parlement in het verleden reeds in een resolutie heeft gewezen op het probleem van de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek en waarbij hij citeert uit informatie waaruit volgens hem blijkt dat er ernstige problemen zijn met het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen en dit terwijl de verwerende partij ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is, kan hier niet anders over doen oordelen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal blijkens de voorliggende stukken op goede gronden tot de bevinding is

gekomen dat verzoeker, zoals hierboven geciteerd, geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn leeftijd. In zoverre hij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Indien hij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad dan ook vast dat het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

2.3.5.3. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker zich beroept op feiten die reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer G. ongeloofwaardig zijn bevonden. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Ten tweede blijkt dat u zich beroept op dezelfde feiten als uw broer G. W. De door uw broer beweerde beschuldiging van spionage door de taliban en de daaruit volgende incidenten, waarbij uw vader werd meegenomen en uw broer werd doodgeschoten, vormen ook de basis voor de door u verklaarde problemen. Echter heeft het CGVS deze feiten reeds als ongeloofwaardig beoordeeld. Uw broer kreeg immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Er werd hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Kunduz.”

Verzoeker brengt hier geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin zodat voormelde pertinente en draagkrachtige overweging onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.4. Daar komt nog bij dat een aantal van de door verzoeker aangehaalde elementen sterk afwijken van de verklaringen die zijn broer G. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet.

Vooreerst is het ten zeerste bevreemdend dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn broer G. doorheen het geheel van zijn verklaringen in het kader van zijn beschermingsverzoek op geen enkel moment melding maakten van de werkzaamheden van broer D. als arbaki, terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal hier melding van maakte en zijn vrees voor vervolging zelfs koppelt aan deze voorgehouden tewerkstelling. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u verklaarde dat uw broer D. te werk was gesteld als arbaki. Zeker gezien uw broer G. tijdens zijn verzoek om internationale bescherming nooit iets vermeld heeft over de job van D. als arbaki (DVZ broer dd.2/12/2019 en CGVS broer dd. 19/02/2020). Geconfronteerd met bovenstaande antwoordde u dat enkel uw maternale oom en uw vader wisten van zijn job bij de arbaki en dat zowel uw broer als uzelf dit pas later vernomen hebben (CGVS, p. 30). Wanneer u dan geconfronteerd werd met het feit dat ook uw broer hier niets over verteld had, wist u enkel te zeggen dat zowel uw broer als uzelf nog zeer jong waren op dat moment (CGVS, p. 30). Deze uitleg volstaat echter niet en kan geenszins verklaren waarom uw broer er nooit iets over heeft gezegd en ook u hier geen enkele melding van maakte op de DVZ. Zeker gezien u uw vrees volledig aan deze tewerkstelling koppelt (CGVS, p. 31). Bovendien verklaarde u dat het onderhoud op de DVZ goed was verlopen en dat u er een goede samenvatting van uw problemen hebt kunnen geven. U had verder ook geen opmerkingen over uw onderhoud op de DVZ (CGVS, p. 3).”

In het verzoekschrift haalt verzoeker enerzijds aan dat zijn broer G. nog zeer jong was bij zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer G. zich onterecht voordeed als minderjarige en dat na leeftijdsonderzoek de leeftijd/geboortedatum van verzoekers broer werd vastgesteld op 28 februari 1999 (administratief dossier, map landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud van en beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers broer G.). Waar uit diezelfde informatie naar voren komt dat verzoekers broer G. eind 2017-begin 2018 Afghanistan zou zijn ontvlucht, betekent dit dat verzoekers broer G. reeds meerderjarig was ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker kan zich dan ook niet verschuilen achter een vermeende zeer jonge leeftijd van zijn broer G. ten tijde van diens vlucht uit Afghanistan, laat staan dat hij hiermee

vermag aan te tonen dat verzoekers broer G. omwille daarvan niet zou vermeld hebben dat hun andere broer werkzaam was als arbaki.

Waar hem wordt verweten bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding te hebben gemaakt van de werkzaamheden van zijn broer D. als arbaki, wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis men niet altijd consistent is in zijn verhaal, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en dat de inconsistentie niet *per se* een teken van ongeloofwaardigheid is. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker het gevoegde onderzoek niet bij zijn verzoekschrift voegt, noch een consulteerbare weblink hiervan voegt. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud van dit onderzoek. De Raad wijst er ook op dat het niet voldoende is louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar een psychologisch onderzoek toont verzoeker ook niet aan dat er in zijn geval niet kon worden verwezen naar tegenstrijdige verklaringen, die geenszins betrekking hebben op kleine details, doch wel om kernelementen van zijn vluchtrelaas. De Raad stipt verder aan dat het, rekening houdend met verzoekers betoog, overigens niet bevreemdend voorkomt dat hij wel melding zou gemaakt hebben van de werkzaamheden van zijn broer D. bij zijn later plaatsgevonden persoonlijk onderhoud het commissariaat-generaal, maar dat hij hier geenszins melding van maakte tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Consistentie kon tijdens het eerste interview wel degelijk verwacht worden. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het gegeven dat zijn broer D. werkzaam was geweest als arbaki en waaraan hij zijn vrees voor vervolging koppelt, hierin niet zou hebben vermeld. Dit betreft een wezenlijk kernelement van zijn vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dit reeds van in het begin, bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kenbaar zou hebben gemaakt.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal op goede gronden op volgende tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broer G. in verband met het wedervaren van hun vader:

“Ten tweede is het ook opmerkelijk dat uw broer verklaarde niets te weten over de verblijfplaats van uw vader. Hij verklaarde toen nochtans dat hij nog in contact was met uw familie, meer bepaald met uw maternale oom (CGVS broer dd. 19/02/2020, p. 8 en 23). Als uw vader op dat moment reeds was bevrijd en overleden zoals u verklaarde (CGVS, p. 12; 20), dan zou uw broer logischerwijze dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud hebben verteld. Het feit dat hij dit niet heeft gedaan, doet sterk afbreuk aan de door u verklaarde ontvoering van uw vader.”

Deze overweging is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Door boudweg op te werpen dat elke aanvraag apart behandeld dient te worden, slaagt verzoeker er niet in hieraan afbreuk te doen. Te dezen dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin verzoeker zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die zij nodig acht om haar beslissing te nemen. Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek naar de merites van elk individueel verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van de deugdelijkheid, de coherentie en de waarachtigheid van de verklaringen maakt integraal deel uit van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten nauwgezet na te gaan of de verklaringen van verzoeker niet strijdig zijn met eerder afgelegde verklaringen, met verklaringen van andere familieleden (*in casu* de verklaringen van broer G.) of met objectieve gegevens uit het administratief dossier. Het is evenmin onredelijk dat van verzoekers, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, verwacht wordt dat zij eensluidende verklaringen aflegden over de essentiële elementen van hun asielrelaas. Aldus kon de verwerende partij bij de vaststelling van manifeste en relevante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer G., die hoofdzakelijk omwille van dezelfde redenen hun land van herkomst zouden hebben verlaten, besluiten dat dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielmotieven ondermijnt.

Waar hij opwerpt dat het goed mogelijk was dat zijn broer moeilijkheden had om goed contact te kunnen onderhouden met hun maternale oom, zodat het voor hem moeilijk was om veel informatie te bekomen uit Afghanistan, stipt de Raad aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer G. van 19 februari 2020 (p. 8) genoegzaam blijkt dat deze verklaarde regelmatig, om de twee tot drie maanden, in

contact te staan met zijn maternale oom. Dat zijn oom hem tijdens dergelijke contactmomenten niet op de hoogte zou hebben gebracht dat zijn vader, die ontvoerd en vermist was, reeds was bevrijd en overleden, kan redelijkerwijze dan ook niet worden ingezien.

Voorts zijn er tegenstrijdigheden te ontwaren tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en deze van hem en zijn broer G. over het tijdstip van overlijden van hun moeder. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband terdege als volgt:

“Ten derde legde u met betrekking tot het overlijden van uw moeder tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaarde u dat uw moeder een paar dagen nadat uw broer D. werd neergeschoten gestorven is als gevolg van de pijn in het hart veroorzaakt door zijn dood (CGVS, p. 13). Daarna verklaarde u plots dat uw moeder na het overlijden van uw vader gestorven is en dat u met een paar dagen later gewoon bedoelde dat ze na de dood van uw broer stierf, maar ook na het overlijden van uw vader (CGVS, p. 27). Deze verklaring volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren, en tast uw algemene geloofwaardigheid alleen maar meer aan. Zeker gezien uw broer ook verklaarde dat uw moeder gestorven is na 2 dagen na de dood van uw broer (CGVS broer dd. dd. 19/02/2020, p. 7).”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift ontkent verzoeker niet dat er sprake is van tegenstrijdigheden, doch werpt hij op dat uit academische literatuur blijkt dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename van herinneringen eigen zijn aan hoe het geheugen werkt. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen, alsook het lange tijdsverloop, verschoont echter niet het feit dat verzoeker meerdere incoherente, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Wat de tegenstrijdigheid in zijn verklaring over het tijdstip van overlijden van zijn moeder betreft, blijkt overigens dat de tegenstrijdigheid zich net voordoet tijdens hetzelfde interview, meer bepaald het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoeker geheugenproblemen kent die hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest, noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Tot slot zijn verzoeker en zijn broer G. ook niet eenduidig over de woonplaats van hun maternale, en enige, oom. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband als volgt:

“Ten vierde zijn uw verklaringen en deze van uw broer over de woonplaats van uw maternale, en enige, oom niet eensluidend. Zo verklaarde u dat uw maternale oom steeds met u en uw gezinsleden in hetzelfde huis heeft gewoond (CGVS, p.12 en 14 en CGVS broer p. 8). Echter verklaarde uw broer tijdens zijn onderhoud dat jullie maternale oom niet bij jullie inwoonde maar dat zijn woning aan de andere kant van het dorp lag (CGVS broer, p. 6).”

Door in het verzoekschrift voor te houden dat verzoekers familie en zijn maternale oom in werkelijkheid zeer dicht bij elkaar woonden en zeer regelmatig bij elkaar over de vloer komen, vermag verzoeker op geen enkele wijze afbreuk te doen aan zijn eigen eerdere verklaring dat zijn maternale oom steeds met hem en zijn gezin in hetzelfde huis heeft gewoond. Aldus legt verzoeker opeens een verklaring af die in tegenspraak is met zijn eerdere verklaring en die geenszins vatbaar is voor interpretatie.

2.3.5.5. Vervolgens kan om meerdere redenen geen geloof gehecht worden aan de voorgehouden beroepsactiviteiten van verzoekers maternale oom.

In eerste instantie oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U verklaarde tijdens uw onderhoud op het CGVS hij één van de maliks van het dorp was, daarnaast nog voor de overheid werkte assistentie verleende aan NGO's die naar het dorp kwamen. Na de dood van uw broer D. nam hij 's nachts nog diens taken als arbaki over (CGVS, p. 5, 6, 20 en 21). Op de DVZ maakte u hier echter geen enkel melding van. Integendeel u stelde er dat uw oom schapen en geiten had en dat uzelf werkte als herder (Verklaring DVZ vraag 12). Uw broer G. maakte evenmin enige melding van de beroepsactiviteiten van jullie oom. In de loop van uw onderhoud op het CGVs verklaarde u dat uw oom naast zijn werk voor de overheid bij de projecten van de NGO's, ook de veehandeling van uw vader had overgenomen (CGVS, p. 14). Later tijdens het onderhoud voegt u hier plotsklaps aan toe dat uw oom na de dood van uw broer D. ook als arbaki was beginnen werken (CGVS, p. 21). Nochtans werd u eerder tijdens het onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of uw oom nog andere jobs had d, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS, p. 14).

Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat het u plots te binnenschoot, maar dat u het was vergeten door uw zware reisweg (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen.”

Deze overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig. In het verzoekschrift wenst verzoeker te benadrukken dat hij, ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, reeds meer dan twee jaar weg was uit Afghanistan, dat hij zeer moeilijk contact kan leggen met zijn familie in Afghanistan en dat hij uiteraard gebonden is aan de capaciteiten van zijn eigen geheugen. De Raad merkt in dit verband op dat het gegeven dat verzoeker reeds enige tijd weg was uit Afghanistan ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud geenszins vermog te verklaren waarom hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat eerder plaatsvond, geen melding maakte van de volledige werkzaamheden van zijn maternale oom en waarom zijn broer hier evenmin enige melding van maakte. Verder, waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift verwijst naar het tijdsverloop tussen bepaalde gebeurtenissen en zijn persoonlijk onderhoud in België, benadrukt de Raad dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België allerminst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten die de essentie uitmaken van het relaas en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Voorts, dat verzoeker zeer moeilijk contact zou kunnen leggen met zijn familie in Afghanistan, verklaart nog niet waarom hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn maternale oom. Waar verzoeker tot slot opwerpt dat hij uiteraard gebonden is aan de capaciteiten van zijn eigen geheugen, moet de Raad beklemtonen dat *in casu* geen stukken voorliggen ter staving van enige geheugenproblemen wegens een trauma of psychologische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bovendien wordt aangestipt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen of mentale problemen en dat hij evenmin in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ gewag maakte van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 17 februari 2023). Ook ter gelegenheid van onderhavige procedure toont verzoeker niet aan dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast door trauma of psychologische problemen waardoor hij niet in staat was om doorheen de administratieve procedure een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt hiertoe geen medische attesten of andere bewijsstukken bij.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het opmerkelijk is dat verzoeker, hoewel hij zijn maternale oom zou vergezeld hebben tijdens zijn werk, geen enkele van de ngo's waarmee zijn oom zou hebben samengewerkt bij naam kon noemen. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het feit dat hij zeer weinig geschoold is, kan dit niet worden aangenomen ter verschoning van zijn onaannemelijk ontoereikende kennis inzake het werk van zijn maternale oom. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af kan leggen over de gebeurtenissen die volgens hem de aanleiding waren van zijn vertrek uit Afghanistan. Een beperkte scholing houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast - minstens wordt dit niet aangetoond - of verzoeker zou verhinderen zijn directe leefwereld en zijn eigen ervaringen uiteen te zetten. Verder, dat er al verschillende jaren voorbijgegaan zijn sinds hij Afghanistan heeft verlaten, verklaart niet waarom hij geen enkele ngo waarmee zijn maternale oom heeft samengewerkt bij naam kon opnoemen, temeer hij aangaf dat hij zijn maternale oom vergezelde tijdens zijn werk. Waar verzoeker zijn onwetendheid tracht te verschonen met de loutere verwijzing naar algemene informatie, “UKBA, *Asylum instructions, Considering asylum claims and assessing credibility, february 2012, p.15*”, kan hij de pertinente bevinding van de bestreden beslissing niet ombuigen.

In verband met de niet aannemelijkheid van het voorgehouden profiel van verzoekers maternale oom wordt tot slot nog op goede gronden als volgt geconsidereerd in de bestreden beslissing:

“Het feit dat uw maternale oom nog bijna 3 jaar heeft kunnen wonen in Afghanistan na de val van de republiek, klinkt bijzonder bevreemdend, gezien u verklaarde dat hij werkte voor de arbaki's en de overheid bij de uitvoering van projecten in de regio. Als de taliban daadwerkelijk uw oom zouden viseren omwille van zijn activiteiten, wat u ook zelf beweerde (CGVS, p. 26), dan hadden ze hem al eerder kunnen vermoorden. U slaagt er niet in om duidelijk te maken hoe hij uit de handen van de taliban kon blijven (CGVS, p. 29). Ook over de uiteindelijke moord op uw oom zijn uw verklaring onvoldoende. Zo verklaarde u dat uw maternale oom 4 tot 5 maanden voor het persoonlijk onderhoud vermoord zou zijn geweest door de taliban (CGVS, p. 6). Echter heeft u geen informatie over de dood van uw maternale oom en hebt u er ook niet naar gevraagd op het moment dat de zoon van uw maternale neef u belde met het nieuws van zijn overlijden (CGVS, p. 29).”

Ook deze overwegingen acht de Raad pertinent en draagkrachtig en steun vindend in het administratief dossier. Dat het sedert zijn vlucht uit Afghanistan zeer moeilijk is om op de hoogte te zijn van al hetgeen er daar gebeurt en dit zowel omwille van een slechte verbinding, alsook omdat zijn familie er niet alles open durft te communiceren, brengt deze overwegingen niet aan het wankelen. Immers heeft dit geen uitstaans met het gegeven op zich dat het bijzonder bevreemdend is dat verzoekers maternale oom, gelet op de voorgehouden werkzaamheden als arbaki, na de val van de regering nog drie jaar zonder problemen in Afghanistan heeft kunnen wonen. Verder blijkt dat verzoeker van de dood van zijn maternale oom op de hoogte werd gebracht door diens zoon zodat niet kan worden ingezien waarom hij niet meer over de omstandigheden van de dood zou hebben verteld en valt nog minder te begrijpen waarom verzoeker hier toen niet naar zou hebben geïnformeerd. Ook al heeft verzoeker zijn informatie hierover uit tweede hand, is het niet onredelijk om van hem een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid, zeker daar hij ook foto's van het overlijden van zijn oom heeft neergelegd. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan.

2.3.5.6. Daarenboven worden er met betrekking tot de problemen die verzoeker zelf verklaarde te ondervinden door de commissaris-generaal terecht enkele eerdere bevreemdende elementen aangehaald. Dit wordt als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Zo zijn vooreerst de door u verklaarde problemen met de taliban al tegenstrijdig met de verklaringen die uw broer heeft gedaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij verklaarde dat alles goed met u en uw gezin ging, dat jullie bij uw maternale oom woonden, en dat de taliban slechts twee keer waren langs geweest bij uw oom om te vragen naar uw broer, waarop uw oom reageerde dat hij niet wist waar hij was (Persoonlijk onderhoud W. G., p. 8). Daarnaast verklaarde uw broer dat u en uw andere familieleden geen problemen had met de taliban omdat ze enkel hem of uw vader wouden hebben (Persoonlijk onderhoud W. G., p. 23). Het feit dat uw broer op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud iets heeft gezegd over het feit dat ook u problemen met de taliban had, maar in tegenstelling daar aan verklaart dat u het goed stelt, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde dreiging.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban u wilden meenemen omdat u volgens hen op elk moment bij de arbaki's zou kunnen gaan (CGVS, p. 25). U meende dit omdat de taliban uw maternale oom, die zelf nota bene als arbaki werkte na de dood van uw broer, twee maal hebben benaderd (CGVS, p. 26). Om u te beschermen nam uw maternale oom u tijdens de dag overal mee naartoe, en bracht hij u 's nacht terug naar huis zodat de taliban u niet konden meenemen (CGVS, p.24-25). Dat u al die tijd uit het vizier van de taliban bent kunnen blijven is echter bijzonder ongeloofwaardig. Zo verbleef u 's nachts in hetzelfde huis als waar de taliban uw vader hebben meegenomen en uw broer hebben neergeschoten (CGVS, p. 12). Dat de taliban u in de periode tussen uw vertrek en het incident waarbij uw broer vermoord werd, niet konden bereiken was volgens u te wijten aan het feit dat er een checkpoint was in de buurt van uw huis (CGVS, p.25). Echter over hoe die checkpoint in elkaar zat, lopen uw verklaringen sterk uiteen. In het begin verklaarde u dat er één checkpoint dicht bij uw huis was (CGVS, p. 19), daarna verklaarde u plots dat er 3 of 4 checkpoints waren (CGVS, p. 25), maar verderop in het onderhoud bleek het opnieuw om één checkpoint te gaan (CGVS, p. 25-26). Daarnaast verklaarde u dat deze checkpoints al 10 of 12 jaar daar aanwezig waren (CGVS, p. 25). Hieruit blijkt dus ook dat de checkpoint hier al bestond op het moment dat uw vader vermoord werd en uw broer werd neergeschoten. Als de taliban destijds zo vlot langs die checkpoint konden geraken om uw vader mee te nemen en uw broer te vermoorden, blijkt uw huis toch niet zo goed beschermd te zijn door de checkpoint. Bijgevolg zouden de taliban, als ze u daadwerkelijk wouden meenemen, dit logischerwijze ook tijdens de nacht hebben kunnen doen, wanneer u thuis was. Het feit dat dit niet is gebeurd doet opnieuw sterk afbreuk aan de door u verklaarde vrees.”

De Raad stelt vast dat al deze elementen steun vinden in het administratief dossier en dat deze pertinent en draagkrachtig zijn. Verzoeker brengt hier in zijn verzoekschrift geen enkel concreet verweer tegenin zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.7. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier en de overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan al het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien betreft het louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Betreffende de de taskara's van uzelf, uw maternale oom en uw broer D., de werkdocumenten van D. en uw oom, en de twee bladzijden van het paspoort van uw vader,. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Met betrekking tot de foto's van de begrafenis van uw maternale oom en de foto van uw broer moet worden vastgesteld dat het hier louter om foto's gaat uit private bron die niet in tijd en ruimte geplaatst kunnen worden, waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Dat de afgebeelde personen daadwerkelijk uw oom en uw broer zijn kan niet worden vastgesteld.

U hebt op 4 april 2023 via e-mail ook nog opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud laten toevoegen aan het dossier. Deze opmerkingen worden door het CGVS in acht genomen, maar werpen echter geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Op het einde van het onderhoud op haalde u advocaat aan dat u (quasi) ongeschoold bent, zich in het algemeen niet goed voelt, het lastig had tijdens het interview, dat er verschillende moeilijkheden waren en dat u eigenlijk een extra pauze had willen vragen omdat u zaken door elkaar haalde. Daarnaast vroeg hij zich af of u de druk wel aankan (CGVS, p.32). Er dient echter opgemerkt dat er geen attesten werden voorgelegd ter staving van de door uw advocaat aangehaalde problematiek en dat u er bij aanvang van het onderhoud op werd gewezen dat u steeds zelf om een pauze mocht vragen indien dit nodig zou zijn (CGVS, p. 2). Op het einde van het onderhoud werd u de kans geboden om nog vragen te stellen of zaken toe te voegen, hetgeen u niet hebt gedaan (CGVS, p. 32)."

Uit deze motieven blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen heeft onderzocht en dat hierover afdoende werd gemotiveerd.

2.3.5.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.5.9. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België/Europa heeft onderzocht:

"Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten

volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Bovendien wordt dit bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 5 september 2024 heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de actuele situatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een loonfiche van juli 2023 en een gelegenheidsformulier van 2023. Uit deze stukken kan blijken dat verzoeker in België enige periode in de tuinbouwsector heeft gewerkt en ter terechtzitting verduidelijkt hij dat hij op heden terug in dezelfde tomatenfabriek werkt. Dit toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en zich inzet, wat lovenswaardig is zeker gezien de verklaring van verzoeker ter terechtzitting recent op straat te leven, maar is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook nog naar de strikte interpretatie door de taliban van de *sharia*. Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen slaagt verzoeker er niet in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Verzoeker, een meerderjarige man die nog geen twee jaar in België verblijft, maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.5.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal

veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen

tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factoregering*. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factoregering* aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "*explosies/geweld op afstand*". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "*gevechten*", 33 als "*explosies/geweld op afstand*" en 105 als "*geweld tegen burgers*" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factomilitaire* troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "*minstens*" 17 doden en "*tientallen*" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 5 september 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. In zoverre verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS